

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Satversmes tiesa Boriss Cilevičs, Valērijs Agešins, Vjačeslavs Dombrovskis, Vladimirs Nikonovs, Artūrs Rubiks, Ivans Ribakovs, Nikolajs Kabanovs, Igors Pimenovs, Vitālijs Orlovs, Edgars Kucins, Ivans Klementjevs, Inga Goldberga, Evija Papule, Jānis Krišāns, Jānis Urbanovičs, Ļubova Švecova, Sergejs Dolgopolovs, Andrejs Klementjevs, Regīna Ločmele-Luņova, Ivars Zariņš

Instytucja, od której pochodzi zaskarżony akt: Latvijas Republikas Saeima.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy takie jak będące przedmiotem postępowania głównego stanowią ograniczenie swobody przedsiębiorczości ustanowionej w art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub ewentualnie swobody świadczenia usług zagwarantowanej w art. 56 [tego traktatu], jak również swobody przedsiębiorczości uznanej w art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) Jakie względy należy wziąć pod uwagę przy ocenie, czy takie przepisy są uzasadnione, właściwe i proporcjonalne w stosunku do ich zgodnego z prawem celu, jakim jest ochrona języka urzędowego jako przejawu tożsamości narodowej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 20 sierpnia 2020 r. – SR**

(Sprawa C-397/20)

(2020/C 359/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 lit. a) i d) dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku ⁽¹⁾ oraz art. 23 ust. 2 lit. g) i h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku ⁽²⁾ (który to przepis zastąpił ten pierwszy od dnia 3 lipca 2016 r.), w związku z motywem 65 tego rozporządzenia, mogą stanowić dla krajowego ustawodawcy podstawę – zważywszy, że wymieniane informacje są objęte tajemnicą i że dotyczyłoby to ogółu ludności – do nałożenia na operatorów łączności elektronicznej obowiązku czasowego lecz uogólnionego zatrzymywania danych dotyczących połączeń, po to by organ administracji, o którym mowa w art. 11 dyrektywy i art. 22 rozporządzenia, gdy poweźmie uzasadnione podejrzenia, że pewne osoby wykorzystują informacje poufne lub dopuszczają się manipulacji na rynku, mógł zażądać od operatora przekazania istniejących zapisów danych o ruchu, jeżeli istnieją podstawy, aby przypuszczać, że te związane z przedmiotem czynności wyjaśniających zapisy mogą okazać się istotnym dowodem popełnienia przestępstwa, umożliwiając w szczególności odtworzenie kontaktów nawiązywanych przez zainteresowane osoby przed pojawieniem się podejrzeń?
- 2) Gdyby w związku z udzieloną przez Trybunał Sprawiedliwości odpowiedzią Cour de cassation (sąd kasacyjny) miał uznać, że francuskie przepisy dotyczące zatrzymywania danych dotyczących połączeń są niezgodne z prawem Unii, czy dopuszczalne byłoby tymczasowe utrzymanie w mocy skutków tych przepisów dla uniknięcia niepewności prawa i umożliwienia wykorzystania wcześniej zebranych i zatrzymanych danych do jednego z celów wskazanych w tych przepisach?

- 3) Czy sąd krajowy może tymczasowo utrzymać w mocy skutki przepisu krajowego umożliwiającego funkcjonariuszom niezależnego organu administracji odpowiedzialnego za prowadzenie czynności wyjaśniających w sprawach nadużyć na rynku uzyskiwanie, bez uprzedniej kontroli sądu lub innego organu administracji, informacji o danych dotyczących połączeń?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 96, s. 16.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. 2014, L 173, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně (Republika Czeska) w dniu 20 sierpnia 2020 r. – ELVOSPOL / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-398/20)

(2020/C 359/12)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ELVOSPOL

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytanie prejudycjalne

Czy w sprzeczności z celem art. 90 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej pozostaje regulacja prawa krajowego, która ustanawia warunek uniemożliwiający podatnikowi podatku od wartości dodanej, u którego powstał obowiązek naliczenia podatku w związku z dokonaniem podlegającego opodatkowaniu świadczenia na rzecz innego podatnika, dokonanie korekty kwoty podatku należnego z kwoty wierzytelności powstałej w okresie sześciu miesięcy przed orzeczeniem przez sąd o upadłości tego innego podatnika, który za świadczenie zapłacił tylko w części albo nie zapłacił wcale?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lipca 2020 r. w sprawach połączonych T-347/19 i T-348/19, Enrico Falqui i Danilo Poggiolini / Parlament Europejski, wniesione w dniu 1 września 2020 r. przez Danila Poggioliniego

(Sprawa C-408/20 P)

(2020/C 359/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Danilo Poggiolini (przedstawiciele: adwokaci F. Sorrentino, A. Sandulli i B. Cimino)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie dopuszczalności wniesionej przez D. Poggioliniego skargi o stwierdzenie nieważności noty Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego nr D(2019) 14435 z dnia 11 kwietnia 2019 r. oraz skargi o stwierdzenie nieważności noty Dyrekcji Generalnej ds. Finansów – Dyrekcji ds. Uprawnień Finansowych i Socjalnych Posłów – Działu Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów – kierownika wydziału Parlamentu Europejskiego nr D309419 z dnia 8 lipca 2019 r.; i następnie stwierdzenie nieważności owych not, względnie przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpatrzenia;